

WS

14

มีนาคม

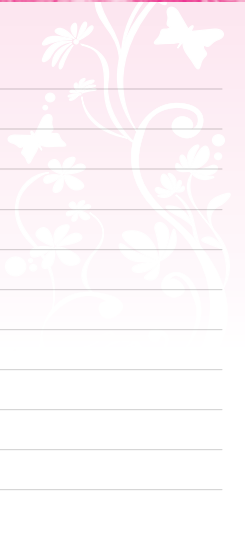
สัปดาห์ที่ 3

เทศกาลมหาพรต

สดด 147:12-13,

15-16, 19-20

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 3

บทอ่านที่ 1

ฉธบ 4:1,5-9

โมเสสกล่าวกับประชาชนว่า “บัดนี้ ชาวอิสราเอลเอ๋ย จงฟังข้อกำหนดและกฎเกณฑ์ที่ข้าพเจ้าสอนท่านทั้งหลายให้ปฏิบัติ แล้วท่านจะมีชีวิต และเข้ายึดครองแผ่นดินซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านทรงมอบให้ท่าน

ดูซิ ข้าพเจ้าสอนท่านให้รู้จักข้อกำหนดและกฎเกณฑ์ที่ตั้งองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงบัญชา เพื่อท่านจะได้ปฏิบัติตามในแผ่นดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปยึดครอง ท่านจะต้องปฏิบัติตามอย่างซื่อสัตย์ เพื่อชนชาติอื่น ๆ จะได้เห็นว่าคุณมีความเข้าใจและปรีชาญาณ เมื่อเขาได้ยินคำพูดถึงข้อกำหนดเหล่านี้ เขาจะพูดว่า “ชนชาติยิ่งใหญ่เท่านั้น เป็นประชากรที่มีความเข้าใจและปรีชาญาณ” เพราะไม่มีชนชาติใดแม้ยิ่งใหญ่เพียงใด ก็ตามจะมีพระเจ้าอยู่ใกล้ชิด ดังที่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราทรงสถิตอยู่ใกล้ชิดเรา ทุกครั้งที่เราร้องทูลพระองค์ ไม่มีชนชาติยิ่งใหญ่ชาติใดมีข้อกำหนดและกฎเกณฑ์เที่ยงธรรมเท่ากับธรรมบัญญัตินี้ที่ข้าพเจ้ากำลังสอนท่านอยู่ในวันนี้

จงจำใส่ใจ จงทำทุกอย่างเพื่อจะไม่ลืมเหตุการณ์ที่ท่านได้เห็นกับตาตราบที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ อย่าให้เหตุการณ์เหล่านี้เลื่อนไปจากใจ ท่านจะต้องเล่าให้บุตรหลานของท่านฟัง

พระวรสาร

มธ 5:17-20

เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสกับบรรดาศิษย์ว่า

“จงอย่าคิดว่าเรามาเพื่อลบล้างธรรมบัญญัติหรือคำสอนของบรรดาประกาศก เรามิได้มาเพื่อลบล้าง แต่มาเพื่อปรับปรุงให้สมบูรณ์ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ตราบใดที่ฟ้าและดินยังไม่สูญสิ้นไป แม้แต่ตัวอักษรหรือจุดเดียวจะไม่ขาดหายไปจากธรรมบัญญัติจนกว่าทุกอย่างจะสำเร็จไป

ดังนั้น ผู้ใดละเมิดธรรมบัญญัติเพียงข้อเดียว แม้เล็กน้อยที่สุดและสอนผู้อื่นให้ละเมิดด้วย จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์ ส่วนผู้ที่ปฏิบัติและสอนผู้อื่นให้ปฏิบัติด้วย จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในอาณาจักรสวรรค์

เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ดีไปกว่าความชอบธรรมของบรรดาธรรมจารีและชาวฟาริสีแล้ว ท่านจะเข้าอาณาจักรสวรรค์ไม่ได้เลย”

ภาพลักษณ์ของพระเยซูเจ้าดูเหมือนจะเป็นคนขวาง ๆ ไม่ถือกฎ ไม่เคารพธรรมเนียม คนที่ไม่ชอบพระองค์ก็จะกล่าวหาเช่นนั้น แต่อันที่จริงพระองค์ได้ก้าวไปไกลกว่าการถือกฎธรรมดา เพราะกฎมีข้อจำกัดในตัวเอง เช่น กฎถูกตั้งขึ้นมาบนสภาพแวดล้อมหนึ่ง ๆ แต่เมื่อสภาพแวดล้อมเปลี่ยนไป คนเปลี่ยนไป กฎก็พบปัญหาไม่เกินไปตามครรลองที่ควรเป็น ดังนั้นเป็นต้น พระเยซูเจ้ามาทำให้กฎสมบูรณ์ไปแล้ว เพิ่มความรักและความเข้าใจเข้าไปรวมกับการใช้กฎด้วย ซึ่งจะทำให้เข้าถึงจิตตารมณ์ของกฎนั้น ๆ และสามารถประยุกต์ใช้ได้เหมาะสม พระเยซูไม่ได้มาทำลายแต่มาทำให้สมบูรณ์ตามที่ควรจะเป็นและกฎที่ถาวรและยิ่งใหญ่ที่สุดคือกฎสวรรค์

ธรรมบัญญัติคืออะไร

ทั้ง ๆ ที่นักบุญเปาโลกล่าวว่า “พระคริสตเจ้าคือจุดจบของธรรมบัญญัติ” (รม 10:4) แต่ทำไมพระเยซูเจ้าเองจึงบอกว่าธรรมบัญญัติจะคงอยู่ทุกตัวอักษรตราบนะครที่ฟ้าและดินยังไม่สูญสิ้นไป

ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจก่อนว่า เมื่อพูดถึง “ธรรมบัญญัติ” (The Law) ชาวฮิวหมายถึง 4 อย่างคือ

1. บัญญัติสิบประการ
2. หนังสือพระธรรมเก่าห้าเล่มแรกที่เรียกกันว่า ปัญจบรรพ (Pentateuch)
3. ใช้ในสำนวน The Law and the Prophets เพื่อหมายถึงพระคัมภีร์ทั้งครบ (ขณะนั้นคือ Old Testament เท่านั้น)

4. ธรรมประเพณี (Oral and Scribal Law)

สิ่งที่ทั้งพระเยซูเจ้าและนักบุญเปาโลต่างประณามคือธรรมบัญญัติตามความหมายสุดท้าย

เราจะพบว่าในพระธรรมเก่ามีกฎระเบียบอยู่น้อยมาก แม้บัญญัติสิบประการเองก็ไม่ใช่กฎระเบียบ แต่เป็นเพียงหลักการกว้าง ๆ อันยิ่งใหญ่ที่แต่ละคนจะต้องตีความและประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของตน โดยอาศัยคำแนะนำหรือการตัดสินใจของพระเจ้า

แต่ชาวฮิวสมัยหลังเห็นว่าล้าพั้งหลักการเท่านั้นไม่เพียงพอ พวกธรรมอาจารย์จึงพยายามตีกฎเกณฑ์หยาบหยาบมากมายจากหลักการข้างต้น เพื่อให้ครอบคลุมสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตมนุษย์ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

กฎเกณฑ์หยาบหยาบที่พวกธรรมอาจารย์พยายามคิดค้นขึ้นมาเหล่านี้แหละเรียกว่า “ธรรมประเพณี”

ยกตัวอย่างเช่น บัญญัติสิบประการกำหนดเป็นหลักการไว้ว่า “จงทำวันสัปดาห์โตให้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ และห้ามทำงานในวันสัปดาห์โต”

ปัญหาของพวกธรรมอาจารย์ก็คือ “อะไรคืองาน ?” พวกเขาจึงต้องระดมความคิดและเวลามากมายเพื่อช่วยกันกำหนดกฎเกณฑ์ว่าด้วย “งาน”

ประการแรก งานคือ “การแบกของ” แต่ปัญหาต่อมาคือ “ของอะไรบ้างที่แบกได้หรือไม่ได้ ?” พวกเขาก็ได้กฎเกณฑ์ออกมาว่า สิ่งที่แบกได้ในวันสับบาโตคือ อาหารที่มีน้ำหนักเท่ามะเดื่อแห้งหนึ่งผล เหล้าองุ่นไม่เกินหนึ่งถ้วย น้ำนมหนึ่งอีก น้ำจำนวนพอผสมยาป้ายตา กระดาษพอเขียนประกาศหนึ่งใบ หมึกพอเขียนอักษรสองตัว ดันข้อพอทำปากกาหนึ่งด้าม ฯลฯ พวกเขาใช้เวลายาวนานเพื่อถกเถียงกันว่าในวันสับบาโตจะเคลื่อนตะเกียง จะอุ้มเด็กทารก จะใส่ฟันปลอม ขาเทียม เข็มกลัดผม หรือผมปลอมได้หรือไม่ หรือแม้แต่ช่างตัดเสื้อที่เข็มติดไว้กับเสื้อจะเป็นบาปหรือไม่ ?

ประการที่สอง งานคือ “การเขียน” การเขียนที่ถือว่าผิดคือ เขียนมากกว่าสองตัวอักษร ถ้าเกินสองตัวอักษรแต่เขียนด้วยวัสดุที่ไม่ก่อให้เกิดรอยถาวรเช่น เขียนด้วยของเหลว สีดำ น้ำผลไม้ หรือเขียนบนฝุ่นหรือทราย เหล้านี้ไม่ถือว่าผิด ถ้าเขียนบนกำแพงที่มีมดติดกัน หรือเขียนบนสมุดบัญชีสองหน้าชนิดที่ทำให้อ่านพร้อมกันได้ก็ถือว่าผิด แต่ถ้าต้องเดินไปดูกำแพงอีกด้านหรือพลิกสมุดไปอีกหน้าหนึ่งจึงจะอ่านได้ความ แบบนี้ถือว่าไม่ผิด

ประการที่สาม งานคือ “การรักษา” อนุญาตให้กระทำได้เมื่อมีอันตรายถึงแก่ชีวิต โดยเฉพาะเมื่อเกิดกับหู คอ และจมูก แต่ทั้งนี้อนุญาตให้ทำได้เพียงเพื่อไม่ให้อาการเลวร้ายลงเท่านั้น ห้ามทำการใด ๆ เพื่อให้อาการนั้นดีขึ้น

นี่คือตัวอย่างอันน้อยนิดของผลงานของบรรดาธรรมาจารย์ ชำร่ายยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่งเรียกว่าพวกฟาริสีซึ่งแปลว่า “ผู้ที่แยกตัวออกมา” พวกเขาเพียรพยายามจะปฏิบัติตามกฎระเบียบเหล่านี้อย่างเคร่งครัดและครบถ้วนทุกกระบวนการ

ประมาณกลางศตวรรษที่ 3 ธรรมประเพณีเหล่านี้ได้รับการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เรียกว่า Mishnah มีความหนาประมาณ 800 หน้า และประมาณศตวรรษที่ 5 ก็มีผู้รวบรวมคำอธิบายกฎระเบียบต่าง ๆ ในหนังสือ Mishnah เป็นเล่มเรียกว่า Talmud

Talmud ของกรุงเยรูซาเล็มประกอบด้วยหนังสือ 12 เล่มพิมพ์ และ Talmud ของกรุงบาบิโลนประกอบด้วยหนังสือ 60 เล่มพิมพ์

แก่นแท้ของธรรมบัญญัติ

หลักการอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่งคือ “มนุษย์ต้องพยายามแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่าง และเมื่อพบแล้วเขาต้องทุ่มเททุกศตวรรษชีวิตเพื่อปฏิบัติตามน้ำพระทัย

นั้น” พวกธรรมอาจารย์และพาริสีทำถูกที่พยายามแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า และยังถูกเข้าไปใหญ่เมื่อพยายามอุทิศตนปฏิบัติตามน้ำพระทัยนั้น แต่พวกเขาผิดที่ดันไปพบน้ำพระทัยในกฎระเบียบมากมายที่สร้างขึ้นด้วยน้ำมือของพวกเขาเอง

ถ้าเช่นนั้นอะไรคือแก่นแท้ของน้ำพระทัยของพระเจ้า ? อะไรคือแก่นแท้ของธรรมบัญญัติ ?

เมื่อพิจารณาบัญญัติสิบประการอย่างใกล้ชิด เราจะพบว่าแก่นแท้ของธรรมบัญญัติทุกข้อสรุปได้เพียงคำเดียวคือ **“เคารพ”** (Respect)

เราต้องเคารพยำเกรงพระเจ้าและพระนามของพระองค์ เราต้องเคารพยำเกรงวันของพระเจ้า

เราต้องเคารพพ่อแม่ ชีวิต ความเป็นบุคคลของตนเอง ทรัพย์สิน ความจริงและชื่อเสียงของผู้อื่น และสุดท้ายเราต้องเคารพตัวเองเพื่อว่าความปรารถนาผิด ๆ จะได้ไม่เป็นนายเหนือเรา

กล่าวง่าย ๆ คือ เราต้องเคารพยำเกรง (Reverence) พระเจ้า และเคารพ (Respect) เพื่อนมนุษย์รวมถึงตัวเราด้วย

นี่คือแก่นแท้และเป็นพื้นฐานของธรรมบัญญัติตลอดจนกฎหมายทั้งปวง

เมื่อพระเยซูเจ้าทรงตรัสว่า “จงอย่าคิดว่าเรามาเพื่อลบล้างธรรมบัญญัติ แต่มาเพื่อปรับปรุงให้สมบูรณ์” พระองค์จึงต้องการบอกเราว่า ความเคารพยำเกรงและความเคารพที่เป็นพื้นฐานของบัญญัติสิบประการนั้นจะไม่มีวันสูญสิ้นไป

และพระองค์เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า “ความเคารพยำเกรงต่อพระเจ้า และความเคารพต่อมนุษย์” ที่สมบูรณ์นั้นเป็นอย่างไร

พระเยซูเจ้าต้องการสอนอะไร ?

1. อดีตและปัจจุบันมีความต่อเนื่องกัน

บางคนชอบตำหนิอดีตที่ผิดพลาดแล้วพยายามลืมหรือสลัดมันทิ้งไป แต่ถ้าเราทำเช่นนี้ก็เท่ากับว่าเรากำลังต่อสู้กับอดีต และเมื่อเราต่อสู้กับอดีตเราก็จะไม่มีอนาคต ! เพราะปัจจุบันนั้นเติบโตมาจากอดีต และอนาคตก็เติบโตมาจากปัจจุบัน

นี่คือเหตุผลว่าทำไมพระเยซูเจ้าจึงมิได้ลบล้างธรรมเนียมปฏิบัติในอดีตแม้แต่ตัวอักษรหรือจุดเดียว

ก่อนจะมีพระวรสารจำเป็นต้องมีธรรมเนียมปฏิบัติก่อนเพื่อว่าเรามนุษย์จะได้สามารถแยกความแตกต่างระหว่างถูกกับผิด รู้จักบาป รู้จักความอ่อนแอ และเรียนรู้ว่าเราต้องการพระเจ้าพร้อมกับความช่วยเหลือของพระองค์

2. การดำเนินชีวิตคริสตชนไม่ใช่เรื่องง่าย

บางคนอ้างว่าเมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมาก็เป็นอันสิ้นสุดของธรรมเนียมปฏิบัติ ต่อจากนี้ไปเขาจะดำเนินชีวิตอย่างไรก็ได้

ไม่ใช่เลย !

เพราะพระเยซูเจ้าทรงเตือนเราว่า “ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ดีไปกว่าความชอบธรรมของบรรดาธรรมาจารย์และชาวฟาริสีแล้วท่านจะเข้าอาณาจักรสวรรค์ไม่ได้เลย”

พวกธรรมาจารย์และฟาริสีดำเนินชีวิตโดยมีบทบัญญัติต่าง ๆ เป็นทั้งแรงผลักดันและเป็นทั้งแรงจูงใจ

แต่แรงผลักดันและแรงจูงใจของการดำเนินชีวิตแบบคริสตชนคือ **“ความรัก”**

พระเจ้าทรงรักมนุษย์จนยอมส่งพระบุตรพระองค์เดียวมาช่วยให้มนุษย์พ้นบาป มนุษย์จึงพยายามตอบแทนบุญคุณนี้ด้วยความรักเช่นกัน

เป็นไปได้ว่าเราอาจไม่เคยละเมิดกฎหมาย ไม่เคยถูกตำรวจจับ ซึ่งแปลได้ว่าเราอาจถือตามบทบัญญัติหรือกฎหมายต่าง ๆ ได้ครบ

แต่กับความรัก เราไม่อาจพูดได้เลยว่าเราแสดงความรักพอแล้ว.....

ถ้าเรารักใครสักคน ต่อให้เขาดวงจันทร์มากระเด็นให้ได้ เรายังรู้สึกว่าเขาไม่พอ

นี่คือพันธะผูกพันอันยิ่งใหญ่ของความรักที่มีเหนือกฎหมายอันมีข้อจำกัด

ความชอบธรรมของเราจึงต้องดีกว่าความชอบธรรมของบรรดาธรรมาจารย์และชาวฟาริสี